דו-שיח בין נחשון וגונן

מלים: נתן אלתרמן

פורסם ב'טור השביעי', העיתון 'דבר' 23 באוגוסט 1946

נחשון וגונן, שנולדו במהלך [הפלגת הספינה 'הגנה'](#) - הם נחשון מאורי וחיים (גונן) ברגרין בתמונה מ- 2013

סח נחשון: בן, חבר, אין זה צחוק.
דבר בארץ אני
וכמעט בן יומיים.
אך לבי עוד נרעש כמו לב התינוק,
וקשה לי, אחי,
לעצום העינים.

סח נחשון: כן, חבר פרטיזן, יום גדול.
הפשינה.
טלדה.
הצבא.
המיילדת.
יש לי רגש כאלו נולדתי אתמול –
ושנתי, כשנחך, נורדת.

סח גונן: לא לשווא היא נורדת נדוד.
מצבנו רחוק מבהירות מסקנת.
חדשים... ובמקצת לא־לגליים עוד...
זאת הרגשתי היום בממבם המינקת.

סח נחשון: בן, צדקת. גם בי השוטר
הסתכל פה באלו מלמעלה למטה.
אך דובר הסוכנות,
כך, פחות־או־יותר,
לי רמז: אין דבר. טוב מאד שנולדתם.

נאנח אז גונן ואמר: הן מדע
שאני פסימיסט מעודי לא הייתי.
לי רק צר שמיד אחרי הלדת
נבר אנחנו שקועים בדו־שיח פוליטי.

ויודע אני, הה, חבר פרטיזן,
שגם זה יעבר. ודרכים תפתחנה.
וילדים שבכו מפצצות־העשן
עוד יבכו
משעמי החלב שתצמחנה.

ויכול אני עוד לספר לך סוד,
ואתה ברשותך בי אל תחשד נא:
צי אניני פה אולי לא לעד יעמד,
אך ערשות ילדים
פה לעד תעמדנה!

והם שני פעמים בני יומם, שנולדו
בארץ ובאניה למחנה פתלית, וישבח
אותם כל מקהל ניקפא כי ראוי שיזכרו
שמותיהם בישראל נחשון וגונן ויהי בן.

לא! לא זה. בקצור, מפיעני לישון.
ובבן לממה מוחה לא אדע, הה, נחשון?
אז ענה לו נחשון: הירח, גונן...
הירח... על כפה שנתגו גורדת.
זה טיבו של החלב. הוא איננו ישן
בהאיר לו ירח ראשון של מולדת.

תדפדף נא, גונן, בספרי התנועה –
יענינן אותך, אם לא קראת עדין:
גם אנשי עליה ראשונה וישניה
בלילם הראשון לא עצמי כמעט עין.

ואצלנו, גונן, זהו לילה ראשון
של חיים
ועתית
וגרם גם יחד.
מה הפלא, גונן, אם קשה קצת לישון...
סוף־כל־סוף
תוניה לא־נשכחת.

וענה לו גונן: אכן זה הדבר...
זו נדאי הסבה... ודמי תשנים.
וירח הבריק, וירח זהר –
ועירשו הגדולה נעצע ים־המים.